

Listy

Listy

Listy Ason-klubu, **krásně informační** bulletin nejen pro mladé a nezavedené autory západních Čech. Ročník XVII, 2008, letos Listy č. 7 - 8 (od r. 1992 až dosud už Listy č. **136**) z 2. 7. Stran 12, náklad 550 výtisků. Redakce: Helena Šlesingerová. Vydal Ason-klub, o. s. Knihovny města Plzně, p. o. jako barevné bříško Plže č. 7 - 8/2008 za laskavého přispění Města Plzně. **N e p r o d e j n é !**

MILÍ PŘÁTELÉ...

*Škola produkuje mnoho lidí,
kteří dovedou číst, ale nedovedou rozlišit,
co za přečtení stojí a co ne.*

(Trevelyan George Macaulay)

*

BYLO NEBYLO

Letošní školní rok se naplnil a těžko říct, co doopravdy vyprodukovala „plzeňská literární škola“. V posledních týdnech se ještě pokusila vylepšit hodnocení zajímavými projekty, mnozí spisovatelé i posluchači však neprospěli pro příliš velký počet zameškaných hodin...

* **SVOBODNÝCH 24 HODIN.** Poslední květnový víkend se **Irena Velichová** a **Daniel Mikeš** v Kulturní kavárně Jabloň pustili do dalšího ročníku nonstop happeningu svobodného projevu s názvem *Svobodných 24 hodin*, tentokrát na podporu Běloruska...

Od MARKA VELEBNÉHO: Okolo 20:00 hod., kdy akce v pátek 30. 5. začala, byla Jabloň plná. Nejdříve nás energicky naladil rychlým balkánským folklorem „Mladý Dynamický Kolektiv band“. Po půl desáté bránici rozhýbalo úžasné Antidivadlo svým absurdním humorem. Zvláště doprovod s kytarou byl skvělý. Následovalo piano a šansony Honzy Heinla. O půlnoci nás naladil Milan Čechura, ale tuto noc se nešlo spát. Dan Mikeš nás pozval na dvorek na ukázkou Plzeňských toček (ohnivých děvčat). Po 02:00 hod. s úspěchem vystoupil undergroundový písničkář Hugo Paczoltz - jeho texty sklidily bouřlivé ovace. Před ním i po něm si spolek Amceth zkusil, že se dá hrát divadlo i v noci. V další hodině držel publikum v bdělém stavu Umbrtka. „Všude samé vagíny,“ to není zpráva o stavu nočního publika, ale působivá báseň Dana Mikeše, i když... Refrén „Všude samé vagíny“ mi stále zní v uších. Kránu, když už začalo svítat a někteří si trochu zdrímli, nastoupila s ukázkou proletářské poezie fantastická Prašivina v modrákách. To nás probralo,

zvláště budovatelský příběh čínskému děvčete s obrázkou. Na to se musela Prašivina občerstvit donesenou snídaní. Úsměvně znějící projevy prezidenta Lukašenka přečetl Dan Mikeš. (Následovala moje pauza spánku cca od 07:00 do 13:00 hod.). Vrátil jsem se vyspalý kolem 14:00 hod. právě včas, kdy byly na programu krásné dámy Asonu (Kašička, Vladka, Radka a spol.). Kašička opět „viděla ve snu své studenty“. Lucka si připravila vědeckou analýzu na téma barvy mýdla v dětské říkance „Plave mýdlo po Vltavě“. Jako nápad absurdního humoru docela bomba. Po holkách se potichu připravovala na pódiu skupina Nipples a rozbalila to s fuck'n'rollem na plné pecky. Pavel Štýbr promluvil s knížkou Od zítřka nepromluví a jako obvykle se nás zeptal: „Znáte krtečka?“ Po 16:00 hod. přišla na pódium hvězda happeningu Svobodných 24 hodin – Ester Kočičková s Lubomírem Nohavicou. Lehce provokativní šansony, mezi tím rady pro milence do života nebo písně, které prý jsou stvořené pro osahávání partnera/rky. Prý se nemáme žinýrovat. Tak možná refrén Danovy básně nebyl od věci. Svým novým albem „Černá orchidej“ si dělali legraci z proláklého dua Eva a Vašek. I přes horko a hluk dopravy za okny bylo publikum navýsost spokojeno.

Fotky na <http://picasaweb.google.cz/asonklub/Svobodnych24hodin>. M. V. (Plzeň, 3. 6. 2008)

- [M. V. (*1970) píše básně, prózu a drobnou publicistiku, je absolventem Fakulty humanitních studií ZČU, žije v Plzni, pracoval v pekárně Intersparu, nyní působí u bezpečnostní agentury HLS.]

Od MARKÉTY IROVÉ: „Svobodných“ 24 hodin – zaostřeno na Bělorusko:

Jak moc svobodných bylo 24 hodin v Jabloni? Až moc a až moc málo zároveň. Až moc v tom smyslu, že umělci i skoroumělci by v některých případech snad přeci měli být umlčeni cenzurou. Tvůrčí svoboda, individuální pojetí toho či onoho druhu umění, originalita a extravagance... to vše je velmi hezké, ale tak jako demokracie má (měla by mít) mantinely, musí je mít i umění.

Až moc málo svobodná byla akce v tom smyslu, že divák si nemohl tak úplně dělat, co chtěl. Narážím zcela konkrétně na sobotní představení Ester Kočičkové, kdy diváci byli naháněni do sálu, aby tam paní umělkyně nekoukala do prázdných židlí. A po přesunu do sálu byli diváci dokonce i přemísťováni ze zadních pozic do předních, aby paní umělkyně...

Nic ve zlém, chápu, že Ester byla středobodem jablonního vesmíru v ten čas, ale nemyslím si, že „vyrábět“ jí publikum byl úplně nejšťastnější organizátorský tah. Vůči publiku, které se z valné většiny předtím i potom snažilo zaujmout právě ty prázdné židle, to navíc nebylo fěr. Organizátoři, zejména pak organizátorka toto dle mého názoru poněkud nezvládla. Ester je umělkyně jako každá jiná (v umění snad nelze hierarchizovat!) a jako taková musí být zvyklá na mnoho tváří publika, ba co víc, je to umělkyně zkušená a dokázala by si i s prázdnými židlemi jistě poradit. Zato publikum se s pocitem, že někam šlo ze zájmu a náhle se tam ocitá z donucení, vyrovnává jen stěží.

Nechci ale jen kritizovat. Ta akce měla i mnoho dobrých stránek. A hlavně je dobré, že se taková akce vůbec konala. Jen ještě dopilovat tzv. soft skills v komunikaci s účastníky a přeci jen trochu více dbát výběru umělců/skoroumělců a bude přístě na co se těšit. Markéta Irová (Plzeň, 18. 6. 2008)

- [M. I. (*1982) píše básně, žije v Plzni, zde po absolvování Pedagogické fakulty ZČU (oboru český jazyk – anglický jazyk) pracuje jako redaktorka v nakladatelství Fraus.]

* **JANKO HRAŠKO JEŠTĚ ŽIJE.** Nejenom na Slovensku, ale i v Čechách jistě každého potěší zpráva o tom, že pohádkový človíček Janko Hraško ještě žije. Je totiž absolutně nezničitelný. Budoucí bakaláři a magistři prý o něm píší odborné práce, u sousedů se šušká o katedře hraškológie s prvními doktoráty (HrDr.) a dokonce o Múzeu Janka Hraška – jediném na světě. Přinejmenším jedno je jisté. Počátkem června 2008 proběhl další ročník stejnojmenné literárně-výtvarné soutěže v Martině a Plzeňan **Marek Velebný** (*1970) v ní získal titul magistra hraškológie za 1. místo v próze, v kategorii Struky (lusky).

Od MARKA VELEBNÉHO: Další cesta do Martina:

Bylo to skoro ze dne na den, Mathej Thomka mne zval, at' přijedu na Slovensko 4. června, že prý jsem mezi oceněnými v soutěži „Janko Hraško ešte žije“. Cestoval jsem přes noc a ráno posnídal

v oblíbeném bistru u martinského Prioru. Prošel jsem celé město po hlavní ulici do určené školy BellAmos, kde bylo slavnostní vyhodnocení soutěže. Začalo se po 10:00 hod., kdy Mathej, paní ředitelka Thomková a samozřejmě Janko Cíger jako profesor hraškológie předávali diplomy, ceny a zelené perníkové medaile ve tvaru hrášku. Ocenění měli „mrknout“ na knihu o Jankovi Hraškovi a zasadit hrášek do květníku. Okolo byly vystavené panely s dětskými kresbami i malé „muzeum“ Janka Hraška s jeho vynálezy. Odpoledne jsme v kině Strojár zhlédli dětský muzikál o Jankovi Hraškovi. Ačkoliv jsem byl dost unaven z noční cesty vlakem, musím ocenit práci a snahu sedmi desítek dětí, které se na akci podílely a nacvičovaly to skoro rok. Zaplněné hlediště převážně rodiči apod. dlouho aplaudovalo.

Čtvrtek 5. 6. jsem měl ve vlastní režii, tak jsem navštívil místní muzea a skanzen. Vedle etnografických expozic zde byla i výstavka stravovacích obyčejů menšin nebo dětských výtvorů z umělecké školy, což by zajímalo jistě Lucindu. Poutavá byla i výstava o historii a zpracování kávy. Když jsem se po haluškách se zelím rozmýšlel, kam ještě půjdu, šel jsem do knihovny zjistit, zda je tam Marcelka Kubová z klubu Duria. Byla. A zrovna jsem se trefil do termínu klubového setkání, které začínalo za chvíli, v 15:30 hod. v knihovně. Byla docela v šoku, když jsem zaklepal na dveře. Se mnou bylo na prezenční listině celkem šest lidí. Marcelku s Bibkou jsem znal, ostatní spíš ne. Setkání mělo dané body: prezenze, domluva na dalším termínu setkání, ukázka toho, co každý napsal od minula, pozvánky na literární akce. Trochu se diskutovalo o úrovni poezie, kdy zvláště starší členky klubu měly připomínky k tomu, jak píše mladí. S Marcelkou a Bibkou jsem pak poseděl v kavárně, kde se probíralo těhotenství Bibky. Večer jsem ještě poseděl s Mathejem, Jankem i Peťkou Mečkovou a pomáhal rozdělovat „básně do dlaně“ na další den a večer ještě s tiskem revue Mädokýš.

Pátek 6. 6. Přijela Irenka. Před 10:00 hod. jsme se sešli u hřbitova na zahájení první části mini maratónu, při kterém se rozdávaly básně do dlaně. První básně byly předány přes zed' hřbitova. Když jsme došli k umělecké škole, Peťka volala, že má málo básní, tak jsme vyslali Irenku jako rychlého posla k druhé skupině, co odstartovala z Vrútek. Zaujaly nás děti z mateřské školky, které měly maškarní převleky, zvláště „Spiderman“. Dál už naše „poetická manifestace“ s červenými prapory s nápisy postupovala sídlištěm k lesu. U lesa jsme se zastavili u pramene Medokýš. Minerálka mi chutnala jako pramen „Kerka“ v Hrabalově Kersku. Tak třeba je i zde opravdu nějaká podobnost nejen literární. Chvilu Mathejovi trvalo, než přesvědčil pár žáků, aby přečetli některou z básní do dlaně. Kousek dál v lese uspořádala naše skupinka malý happening, jak znějí básně v lesním tichu. Bylo horko a několik děvčat svléklo trička, aby se opálilo. Vraceli jsme se pak obloukem směrem do města, kde jsme opět rozvinuli transparenty a rozdávali básně, zvláště na autobusových zastávkách. Nakonec cesta pěší zónou přes centrum města k Biblické škole za Maticí slovenskou.

Ve 13:00 hod. jsme měli začít happening „Rande při memorande“ na Memorandovém náměstí. Divil jsem se, že je to takové oficiální. Byla tam vládní delegace s věnci, zástupci SNS a Maticie slovenské. Hovořil pan Ján Slota z SNS a zahlédl jsem tam i E. Kukana. To přišli kvůli akci Mädokýše? Tak ne, zrovna se strefili do stejného času. Uctili 147. výročí memoranda slovenského národa. Po projevech cca ve 14:00 hod. začal náš program tanečním vystoupením romské skupiny Lači-pen. Andrej Šeliga s Mathejem položili také věnec k památné desce. Pak už byl před biblickou školou happening – poezie, próza, divadlo z umělecké školy, kresby, hudba, zpěv, ukázka drátenictví a výrazový tanec. Tanec patřil Irenci a její výklad o druzích tance se zájmem poslouchal i Lubomír Feldek, který zrovna dorazil s Jankem Cígerem a dalšími z Bratislavy. Občas bylo více diváků i díky členům romského souboru. Před začátkem večerního programu jsem na pěší zóně zahlédl vypracovanou postavu v klobouku s ohonem – sám velký Paľo Garan přicházel. Večer začal okolo 19:00 hod. v Biblické škole. U dveří byla nabídka literatury. Trnavský LITER, slovenské DOTYKY, Garanova sbírka a revue Mädokýš. V první části byli domácí z Mädokýše – Slovakia tj. Thomka, Cíger, Šeliga, Staríček, Garan. Zlatým hřebem večera byli hosté z Bratislavy. L. Feldek dal spíše prostor mladším kolegům. Hovořil o tom, jak báseň zachycuje prožitý příběh. Erik Ondrejčíka vtipně hovořil s J. Šebestou a ke své poezii vybíral z děvčat v sále múzy, které s ním na pódiu četly básně. Dokonce přes mobil a mikrofon nám zprostředkoval pozdrav od jeho přítele Ľuba

Dobrovody, který se nacházel t. č. v Kanadě. Vrcholem byla povídka Juraje Šebesty, kdy všichni plakali smíchem. Mezitím hosty doprovázel na kytaru Roman Zábojník.

Po skončení programu jsme ještě pomohli se stěhováním krabic a panelů s obrázky. Vzhůru na Jankovu chaloupku do Kláštoru pod Znievom. Při příchodu již byla zábava v plném proudu, holky připravovaly jednohubky a sýr, Janko naléval tokajské. Jako fotograf jsem pendloval mezi místnostmi, kde jsem také poslouchal fantastického muzikanta Romana Zábojníka. Potěšil mne repertoárem tria Lasica, Satinský, Filip z alba „Bolo nás jedenást“ z roku 1981, které mám doma. Tak jsem si zavzpomínal, kdy mi bylo jedenáct i víc. Ve druhé místnosti bavil společnost Erik Ondrejčíka. Pan Feldek se nakonec také usadil v kuchyňce. Tokajské, klobásky, kytara, dobrá nálada..., nakonec jsem šel po 02:00 hod. spát, ale píseň „Don't worry, be happy“ i jiné jsem slyšel stejně. Pan Feldek mluvil o Landovském a Audienci, tak jsem se přihlásil, že jsem v souboru Amceth v Audienci také hrál. Možná jsem měl zkusit ponocovat déle a vychutnat si přítomnost pana Feldeka. Aspoň jsem se rozloučil, když ráno odjížděl. Ani jsem nebyl schopen nic říct, tak jsem si aspoň s panem Feldekem podal ruku. Ráno jsem byl jeden z aktivnějších a s Peťkou jsem se pustil do krájení masa na guláš. Přemýšlel jsem, čím začít den, ale Milo Čemerička to vyřešil za mne a nalil víno. S Peťom Piatkem, Paľom Garanem a Peťom Staríčkem jsem ještě okusil chuť místní krčmy u sklenky černého Šariše, zato Peťo Šrank si v image a lá mušketýr zaběhnul na kopec Zniev. Odpoledne Mathej konečně vstal od svého notebooku. Byl totiž hotov guláš. Po guláši jsme dostali úkoly na literární dílnu „Čo zaznieva spod Znieva“. Nevím, zda to byl nejlepší nápad, místo zažívání psát. Psala se báseň, povídka aj. Pršelo, tedy jsme své výtvary psali a četli ve stodole. V pozdním odpoledni zaznělo u některých volání rodiny, někteří odjeli, proto nebyla dílna úplně dokončena. Večer se mluvilo u sklenky vína a korbáččích o financování kultury, dotacích, grantech, směřování práce klubů, členské základně, divácích, Mapoji, práci apod. Pivní jádro zbylých účastníků šlo do krčmy, ostatní večer hráli deskové hry, karty a Člověče, nezlob se. Pozdě večer Janko vytáhl z lednice své „kurence“, které jsme s chutí snědli.

Fotky na: http://picasaweb.google.cz/asonklub/Jankohrasko_memorandum nebo rozdělené do jednotlivých alb na <http://picasaweb.google.cz/asonklub>. M. V. (Plzeň, 11. 6. 2008)

*** ŽIVÁ VZPOMÍNKA NA EMANUELA FRYNTU.** Kruh přátel knižní kultury, který působí při Knihovně města Plzně, ukončil letošní sezónu *Živou vzpomínkou na Emanuela Fryntu*. Ve středu 18. června 2008 v 19:00 hodin v Polanově síni povyprávěla totiž o svém muži **Emanuelu Fryntovi** (*1923 - †1975) a o celé generaci básníků jeho doby paní Vítězslava Fryntová.

Od MARKA VELEBNÉHO: *Večer vyprávění prof. Vítězslavy Fryntové o manželovi moderoval Jiří Hlobil. První otázka směřovala k seznámení. Fryntová se vrátila ve vzpomínkách do roku 1947 na festival poezie na Slovanském ostrově, kde poprvé uviděla svého budoucího muže. Prohlásila: „Věděla jsem, že budu ztracená.“ E. Frynta odešel na protest proti vyhození Patočky ze školy bez dvou zkoušek a překládal jako ruštinář a hispanista např. Puškina. Fryntová vyprávěla, jak recitovala Seiferta u pana prof. Sokola. „Přednášení je dřina, aby tam byl ten smysl,“ uvedla. Frynta skoro celé své dílo před smrtí spálil. Jeho básně uváděli např. I. Vyskočil nebo R. Lukavský. Frynta psal pro svého syna, byl velmi zručný a rád vyřezával. Besedovalo se ale hlavně o setkáních a návštěvách se slavnými lidmi. Paní profesorka vyprávěla o setkáních s Holanem u červeného vína (bydlel v přízemí domu na Kampě, kde Werich bydlel nahoře), který když ji vyzval k recitaci, tak se jí podlomila kolena. Anebo Hrubínem a Hrabalem. Hrabal byl velký přítel jejich rodiny, a jelikož neměl děti, měl rád i jejich syna, pro kterého přinesl obrazy zvířat ze sběru. Nebo mu daroval 1.000 tuzexových bonů na šaty k promoci. S Hrabalem se poznala v roce 1957 u Kolářů, kde jedl párek a řekl jí: „Milostivá, já jsem nějaký Hrabal.“ Chtěla jít za Hrabalem i k Tygrovi, ale to nepřipustil. Prababička Fryntové prý vlastnila hospodu „U Tygra“. Z jejich úst zaznívala tvůrčí atmosféra doby v práci jejího muže a generace básníků. Ve vyprávění zazněla další slavná jména jako Ilja Hurník, Petr Eben, Kamil Lhoták. Také povídala o návštěvách z ciziny v době, kdy Frynta psal o Kafkovi. Paní profesorka přislíbila návštěvu Ivana Vyskočila v Plzni a dostala od paní Horákové*

„Literární deštník“, posluchači ji nechtěli ani po hodině a půl pustit. Večer mluveného slova doprovodily kytarové hudební předěly R. Napravitové a J. Loudové.

Fotky: <http://picasaweb.google.cz/asonklub/Fryntova> (mám i zvukový záznam besedy). M. V. (Plzeň, 19. 6. 2008)

* **POEZIE V POHYBU.** O víkendu 20. – 22. června 2008 nabídla Kulturní kavárna Jabloň v Plzni malý festival s názvem *Poezie v pohybu*. Jeho součástí bylo autorské čtení z cyklu *Poezie pod Jabloní*, jam plzeňských hudebníků a hlavně „umělecké workshopy pro každého“ – v oborech autorská literární tvorba, tanec, recitace a výtvarné umění. Plakáty byly hezké a barevné, lektoři Mathej Thomka, Lucie Straková, Jindřich Kout a Jan Příhoda byli pečlivě připraveni a prý ani tolik nevadilo, že zájem o účast byl menší, než se původně čekalo...

Od MARKA VELEBNÉHO:

O tropickém víkendu 20. - 22. 6. jsem byl s pár lidmi místo u vody na zahrádce Jabloně na tvořivých dílnách ve společnosti úžasného Jindřicha Kouta, vedoucího interpretační dílny a dalších. Více z atmosféry na fotkách. (Plzeň, 22. 6. 2008)

Večer Slíva, Kůs, Linhart: http://picasaweb.google.cz/asonklub/Sliva_linhart_kus.

Sobotní dílny: <http://picasaweb.google.cz/asonklub/Poezievpohybu1>.

Nedělní dílny a prezentace: <http://picasaweb.google.cz/asonklub/Poezievpohybu2>.

Od MARKÉTY IROVÉ: Poezie v pohybu (20. 6.- 22. 6.):

O parném červnovém víkendu, o takovém, kdy i v nečinnosti člověk triko propotí, se několik příznivců umění výtvarného, tanečního, psavého i mluvavého přeci jen sešlo u příležitosti již tradičních „dílén“. Pravda, někteří - bez mučení se přiznávám - by v takovém podnebí prvoplánově podlehlí volání divočiny, ale našťásti se tak nestalo. Můžu mluvit pouze za recitačně-interpretační dílnu vedenou mistrem v oboru, Jindřichem Koutem. Jeden nepozná, jak špatný je recitátor, dokud se nedostane Jindřichovi do rukou. A já jsem nesmírně ráda, že jsem měla možnost to poznat. Myslím, že nejen já, ale všichni, kteří pod Jindřichovým vedením zpracovávali svoje Prévert, dokázali během pouhých dvou dnů pocítit takové obohacení a takový posun ve svých možnostech, že se to zdá až neuvěřitelné. Nic naplat, síla osobnosti a obrovská dávka zkušenosti v kombinaci s velmi lidským přístupem dělá divy. Prévert, jehož pásmo naše dílna předvedla na závěrečném nedělním vystoupení, jako by ožil a ten nadmíru příjemný čas tam trávil s námi. Byl to opravdu skvělý zážitek, akce byla dobře připravena a jen modlit se zbývá, aby takových přibývalo. Markéta Irová (Plzeň, 25. 6. 2008)

LISTOVÁNÍ

VÍTÁME:

Přesněji: už v červnových Listech jsme mezi námi uvítali **Radku Ketnerovou** (*1974), ale nezbylo nám už místo na ukázkou z její tvorby...

Radka Ketnerová: POMNÍCI

„Happy birthday, milá Dito, happy birthday to you!“ zazpívaly holky na její vkus zbytečně hlasitě, když vstoupila do pizzerie. Scházely se takhle ve třech pokaždé, když byl nějaký důvod k oslavě. A ten měly minimálně šestkrát do roka. Zamluvily zapadlý stůl, nechaly uvázat kytku a v prodejně keramiky vybraly další kýčovitý hrnek nebo vázičku. Dnes s sebou ještě jako prémii přitáhly želatinový dort ozdobený šlehačkovými číslicemi 3 a 5.

„Tak co, už se ozvali všichni pomníci?“ zeptala se nedočkavě Lída, když si přiřukly dvojkou červeného.

Po vzoru kriminalistů, kteří označují výrazem pomník nevyřešený a odložený případ, byl pro Editu Svobodovou pomníkem každý bývalý přítel nebo milenec, který se však z nejrůznějších důvodů

vyskytoval v jejím životě dál. Pojem pomník odvozovala také trochu od toho, že se spolu kdysi dobře po-měli a že nyní už je po-vztahu.

Edita teatrálně obrátila oči v sloup: „Až na jednoho všichni! Pavlík už včera. Poslal mi na mejl veršované přáníčko s kočičkami. Teda holky, dřív byly alespoň ty jeho verše trochu ke čtení, ale teď je to úplná tragédie. Jestli chcete, klidně vám to zítra přepošlu, budete se válet smíchy.“

„A co Tomášek?“ vzpomněla si na dalšího favorita Tereza.

„Jo, Tomáš, ten mi ráno poslal esemesku, že by mne jako zase rád někdy viděl a že mne zve na večeři,“ zasmála se Edita křečovitě.

„Akorát už nenapsal, kdo tu večeři tentokrát zaplatí. Posledně se nacpal k prasknutí, lil do sebe jedno pivo za druhým a pak mne požádal, abych ho založila, že si zapomněl peněženku doma.“

„Ale vždyť ti to pak snad dal, ne?“ pokusila se zastat druhého pomníka Lidka.

Dita je nespokojeně odfrkla: „Jo, dal! Na účet mi poslal tři stovky s tím, že mne nechce urazit v mojí emancipovanosti a platit i za mne.“

„Takže, tohohle pomníka definitivně vyřazuju a dávám do oběhu, kdybyste měly některá zájem, dámy,“ nabídla ještě otráveně.

„Pak ovšem ještě zavolal Pepan, prý u žádné jiné nenašel to co u mě, všechny opustil a chce mne zpátky,“ pokračovala už veseleji.

„No, vidíš, to je dobrý, ne?“

Oslavenkyně se ušklíbla: „To by bylo dobrý, kdybych nevěděla, že se ta jediná ženská, která o něj zavadila po tom, co jsem se s ním JÁ rozešla, vdala minulý měsíc za jeho kámoše.“

„Ale poslal mi perfektní kabelku, vkus to on měl vždycky,“ dodala ještě uznale.

„A ty si ji necháš?“ udiveně se zeptala Lída.

„Jasně, hele, ať si chlapci touží, když chtějí a baví je to. Já jim v tom bránit nebudu. K použití už pro mne nejsou, ale moje ego jásá, když se kolem mne takhle pořád motají,“ vysvětlila jí kamarádka.

„A kterej se ti teda ještě nezval?“ vložila se do hovoru Tereza spíše pro jistotu, aby se ty dvě nezačaly přít nad vhodností nebo nevhodností udržovat si takový harém.

„Sláveček, ten o sobě pořád ještě nedal vědět, ale ten vždycky překvapí. Vloni mi dal kytku do schránky na dopisy, takovou voňavou, udělanou ze samých žlutých frézií,“ zasníla se nahlas oslavenkyně.

„Od toho jediného mne to opravdu potěší, a protože se na obzoru nevyskytuje žádný jiný opravdu perspektivní chlap, jsem připravená ho vzít na milost,“ dodala ještě už jen pro sebe v duchu.

Vratislav Liška vyrazil z domu se zpožděním. Zdržel se nejdřív v květinářství, pak u holiče a doma zjistil, že oblíbené tričko je sice čisté, ale nevyžehlené. S povzdechem tedy zapnul žehličku a na kuchyňském stole uhladil několika energickými pohyby pomačkanou látku. Když vyšel z domu, začalo drobně mžít. Přitáhl si límec bundy ke krku a rychlými kroky vyrazil na schůzku.

„Tak, příště budeme slavit koho? Tebe Lidko?“ zjišťovala kontrolně Dita, když se oblékaly k odchodu.

„Kdepak, příští oslava bude na mne, holky,“ ozvala se hrdě Tereza.

„Já se totiž budu vdávat a jestli ho chcete vidět, tak na mne čeká venku, jmenuje se Vráťa a je úžasnej a hlavně už hodně dlouho sám,“ vychrlila ze sebe jedním dechem.

„Docela dobřej, co?“ ohodnotila šeptem Lída, když pátravými pohledy prostudovaly muže stojícího opodál, kterému se Tereza s nadšením vrhla kolem krku. Ten ji rozpačitě setřásl a obřadně předal kytici žlutých frézií. Pak společně zmizeli ve tmě.

Edita mlčela, soustředěně vyřukávala do mobilního telefonu zprávu: „MILY PEPO, KABELKA SE MI MOC LIBILA, JESTLI CHCES, STAV SE, ZA HODINU BUDU DOMA. E.“

Potom, ještě než telefon schovala definitivně do kapsy, rychlými a energickými stisky dvou tlačítek vymazala jméno Vratislava Lišky ze seznamu pomníků.

- [R. K. (*1974) píše prózu, je absolventkou Pedagogické fakulty a Fakulty humanitních studií ZČU, žije v Plzni, v současnosti je na mateřské dovolené.]

V měsíci červnu poprvé zavítala do Knihovny města Plzně **Veronika Volfová** (*1981), která by si moc přála stát se novou autorkou Plže a barevných Listů Ason-klubu. Narodila se v Plzni a momentálně žije se svým přítelem ve Vejprnicích. Vystudovala SPŠ strojnickou v Plzni, poté absolvovala akreditovaný kurz Všeobecného sanitáře a Pracovníka přímé sociální péče. Nyní pracuje jako terénní pečovatelka seniorů a občanů s tělesným postižením. Píše básně a povídky.

Veronika Volfová: MARINGOTKY

Už přijíždí cirkus. Ze všech stran se ozývá řev lvů, tygrů, slonů, koní, opic a z dálky se ještě dává slyšet tlupa malých, učenlivých, ale i trošku uličnických psíků. Už je tu zas, po dlouhém roce čekání přijel do našeho města cirkus. Cirkus plný kejklířů, obratných akrobatů, kouzelníků, krotitelů divokých a exotických zvířat a především klaunů. Klaunů, kteří mají stále ten svůj nestárnoucí a poctivý humor. Humor, jenž nikdy nezklame. Humor, za kterým se skrývá i spousta bolesti, nacvičených grimas, ale i touha vykouzlit úsměv na jejich tvářích... na tvářích dětí. Maminko, pojd', pojd', přijel cirkus, do našeho města přijel cirkus.

Jsem jako jeden z nich. Miluji tu vůni pilin z manéže, řev zkrocených lvů, když si spolu začnou povídat, rozsypané kouzelníkovy karty a pružná a silná těla našich akrobatů. Jsme slavný cirkus, cirkus, na jehož představení se ještě hodně dlouho vzpomíná. Stále se stěhuji s ním a nikdo na mě nikdy nezapomene, jsem tu a tam pořád s nimi. Potřebuji mě a oni to vědí. Pozoruji tváře lidí, kteří míří do našeho cirkusu. Některé jsou stejné, jiné odlišné, některé se usmívají a jiné se mračí a také se beze mne neobejdou, pokud nás chtějí navštívit a zhlédnout naše představení. Nejraději mám ale klauny, když laškují s malými pejsky, vyprávějí vtipy, povídají si se slonem, který se jim do všeho dobrovolně plete a oni mu se smíchem na rtech nadávají. Ale vím, jakou bolest prožívají při zdánlivě roztomilých pádech nebo při náhlých útocích pejsků na jejich skrytě unavená těla. Zatajují tu bolest pro svůj humor. Pro poctivý humor, na který čekají chvílemi napjaté a zároveň rozesmáté tváře našich diváků. Humor, co nesmí nikdy zklamat. Humor, co mám tak ráda.

Jsem pokladna, první maringotka, která se staví na své místo. Dívám se, jak ze svých pojízdných domovů vybihají lidé v pracovním oblečení, s rozčuchanými vlasy a s myšlenkou, co nejdříve nakrmit vyhladovělá zvířata. Každý z nich ví, kdo na něj čeká. Vidím Hanse, jak kmitá kolem svých poníků. Krotitele Gambiera, jak vybírá nejlepší kusy masa pro své divoké miláčky. Paní ředitelka po boku svého muže prochází stájemi, promluví se svou oblíbenou lvicí, které se za pár dní narodí mláďata a nezapomene ani na mě. Ano, i já stojím poslušně už na své pozici, reklama je připravena už měsíce dopředu a do mě se díky ní posypou penízky. Je tady tácek na korunky a nápadně nedbale položená moje oblíbená knížka Cirkus Humberto od spisovatele Eduarda Basse. Už se postavil stan, začínají první zkoušky a za pár minut přijede i modrá maringotka. Prochází kolem Kerholec a vede vedle sebe nějakého nového stavěče, který se tu trochu nervózně rozhlíží a nese si svojí vyleštěnou trubku v podpaží. Neví, že jeho malý synek tu vyrostl a stane se jednou slavným a neopakovatelným direktorem našeho cirkusu. Prozrazovat mu to nebudu, možná by ho sem potom nepustil a to nesmím dopustit. Přichází podvečer a u mě se už začíná tvořit fronta nedočkavců. Penízky se sypou a vím, že se mi bude večer příjemně počítat. Lidé dostanou v pořádku své těžce vydělané výplaty, zvěř se nakrmí zaslouženou potravou a já dostanu novou várku vstupenek na příští představení. Zničehonic se ozývá hlasitý a celým cirkusem ohlušující smích. Víme proč, do manéže přišli klauni a přiropkali roztomilí psíci a předvádějí svůj program. Zakopávají o sebe, padají jim červené nosy a štěňata je tahají za šosy. Smějí se, vědí jak rozesmát své dětské i dospělé publikum a s profesionalitou roztrušují svůj humor. Není to legrace, není to vtip, na který se za pár minut zapomene, je to klaun...

Hmm... co to je za nepříjemný zvuk. Obtížně zvedám horní oční víčka a chvíli nechápu, co se děje. Je ráno a v 5:20 mi zvoní budík. Budu muset vstát, obléci se, umýt se, nasnídat a odjet do práce. Měla jsem tak krásný sen, škoda, že už musel skončit. Ani jsem si nemusela číst před spaním knihu Cirkus Humberto, aby se mi o cirkuse zdálo. Už aby byl zase večer, já mohla jít spát a nechat si něco zdát. Třeba opět o cirkuse, o kejklířích, pružných a obratných akrobatech, kouzelnících, o statečných krotitelích exotických a divokých zvířat. Akorát bych tentokrát už nemusela být pokladnou, ale třeba klaunem... jóóó, to by se mi moc líbilo. Už zase přijíždí cirkus do našeho města.

*

SLÁVA HRDINŮM U KAVÁRENSKÝCH STOLKŮ... (písničkář Viktor Cais)

* **KDE KONČÍ SVĚT 2008 – CESTA TAM A ZASE ZPÁTKY.** V měsíci červnu vyvrcholila místní a regionální kola projektu Klubu dětských knihoven SKIP *Kde končí svět?* – letos s podtitulem **Cesta tam a zase zpátky.** V Plzeňském kraji se tentokrát zapojily čtyři knihovny se šesti projekty. Městská knihovna v Rokycanech a Knihovna města Plzně - Bolevec s **literární** a výtvarnou soutěží. Obvodní knihovna Doubravka a Ústřední knihovna pro děti a mládež KmP pak s aktivitami v rámci kategorie **literárně-dramatické.** V Doubravce s dětmi ze čtenářského kroužku točili krátký film *Booktime* o vývoji čtenářského vkusu v životě člověka. V ÚKDM se putovalo ke knize s pomocí *Knihofonu*, do kterého se četlo a četlo...

Knihovna Bolevec vybírala své vítěze z pouhých deseti soutěžících, jejich díla ale nebyla vůbec špatná. A navíc od těch nejstarších žáků, kteří se do soutěžení už tolik nehrnou. Devátáci přispěli obrázkem a dvěma prózami. 7. A nabídla symbolicky sedm básníků.

Ukázku z filmu nebo čtení otisknout nemůžeme. Nejlepší literární práce ano. Dnes přinášíme poezii, v příštím čísle to bude próza z Plzně i z Rokycan.

Iveta Marešová

(* 1995, 1. ZŠ Plzeň, 7. A)

NOC

Slunce zapadlo, město sotva dýchá,
nastává noc – bouřlivá a přitom tichá.
Pro někoho dlouhá, pro jiného krátká,
nastala noc – hořká a přitom sladká.

Je plná hvězd, a přesto tmavá,
je v ní cítit porážka i sláva.

Je temná a zrudná a i světlá
za třpytu bledého měsíce...

Je tajemná a svůdná...
a takových my prospali už tisíce.

KDO JSI?

Jsi má radost, jsi můj trest,
jsi šrám v srdci, který nelze smést.

Jsi mým tělem, jsi mou duší,
jsi noční můra, co mi spánek ruší.
Jsi mým trestem, jsi mým hříchem,
jsi rajská hudba, co se nese tichem.

Jsi má touha, jsi má víra,
jsi dlaň, co hrud' mi pevně svírá.

Jsi má bolest, jsi má naděje,
jsi štěstí, co se možná usměje.

Jsi má noc a jsi můj den,
jsi má cesta a jsi můj sen.

Jsi vše, co smysl ještě má,
já jsem ty a ty jsi já.

SRDCE

Jako tikot hodinek,
který měří naše chvíle,
jako zvuk bubnů
znějící v plné síle,
jako dusot koní
běžících tři míle,
tak tiše, tak pravidelně
tluče srdce provinilé.

Petr Bendl

(* 1994, 1. ZŠ Plzeň, 7. A)

NEPOVEDENÁ BÁSNIČKA

Když tuto báseň tvořím,
jak plamen touhou hořím.
Raději někde na síti
metafory a apostrofy najítí.

Můj táta říká mamce: „Evo,
ten náš kluk nemá básnické střevo!
Bože, vždyť on nemá ani zdání,
co je to v básni přirovnání!“

Chtěl jsem napsat báseň o lese,
počítač však náhle ozve se:
„S lesem přece anafory neladí!“
Doufám, že Vám to, paní učitelko, nevadí.

* **VÁCLAV ENGLER V ZELENÉM PEŘÍ.** Ve čtvrtek 19. června 2008 ve 21:05 bylo Zelené peří Mirka Kovářika ve vysílání Českého rozhlasu 2 Praha věnováno dalšímu z našich autorů – **Václavu Englerovi** (*1977) z Rokycan...

Od MARKA VELEBNÉHO: *Poslechl jsem si poslední avizované vydání Zeleného peří. Vašek tam byl již poněkolkáté, má můj obdiv, že dokáže zachytit drobnosti každodenního života v množství malých útvarů stylu haiku. Je v nich výstižný, moudrý a zároveň stručný. M. V.*

(Plzeň, 26. 6. 2008)

*

(NEJEN) LITERÁRNÍ POZVÁNKY

* **Ve čtvrtek 24. července 2008 v 18:00 hodin** Vás Ason-klub srdečně zve do stylové restaurace Jadran - Mediterranée (Plzeň, Smetanovy sady 3, naproti Divadlu J. K. Tyla) na další *společné posezení mladých a nezavedených autorů západních Čech a jejich přátel.*

* **Ve čtvrtek 28. srpna 2008 v 18:00 hodin** Vás Ason-klub srdečně zve do stylové restaurace Jadran - Mediterranée (Plzeň, Smetanovy sady 3, naproti Divadlu J. K. Tyla) na další *společné posezení mladých a nezavedených autorů západních Čech a jejich přátel.*

*

(NEJEN) LITERÁRNÍ SOUTĚŽE A CENY

* **TÝNIŠŤSKÝ LITERÁRNÍ PARNAS 2008.** KC Týniště nad Orlicí, DDM Sluníčko, DS Jirásek - skupina Temno, kulturní komise při MěÚ a starosta města Týniště nad Orlicí vyhlásují v rámci Týnišťského divadelního podzimu **IX. ročník literární soutěže Týnišťský literární Parnas**. Soutěž je určena neprofesionálním autorům z celé České republiky a bude hodnocena ve věkových kategoriích: a) 15 až 18 let, b) 19 až 25 let, c) nad 25 let. Lze zaslat **poezii** a **prózu**, v každém žánru max. 3 dosud nepublikované a do jiné soutěže nepřihlášené práce, psané na stroji nebo počítači, v pěti vyhotoveních. Soutěž je anonymní. Příspěvky nepodepisujte, pouze sešijte a očísľujte jednotlivé stránky každé práce. Do obálky k textům přiložte lístek se jménem a příjmením, datem narození, písmenem soutěžní kategorie a ofrankovanou obálkou s Vaší adresou (čitelně, hůlkovým písmem!). **Uzávěrka je 31. července 2008.** Adresa: *Jitka Březková, Na Střezině 345, 500 03 Hradec Králové, e-mail: stlp@volny.cz.* Porotci hodnotí práce stupnicí bodů 0 – 100 a prý nejprve hledí na zajímavý obsah, až poté na čistotu slohu a formy. Slavnostní vyhlášení výsledků spojené s literárním seminářem a čtením vítězných děl se uskuteční v sobotu 1. listopadu 2008 od 9.00 do 13.00 hodin v malém sále KC Týniště nad Orlicí. Pozvánky a výsledky Vám budou zaslány poštou. Všem osobně přítomným na vyhodnocení bude též předána Ročenka Týnišťského literárního Parnasu, poštou ji pořadatelé nezasílají, budete si ji však moci stáhnout na stránkách: <http://parnas.zde.cz>. Pořadatelé si vyhrazují právo publikovat vítězné práce bez nároku na honorář v ročenke Týnišťského literární Parnasu, v týnišťském Zpravodaji a v regionálních denících.

* **O NEJLEPŠÍ BÁSEŇ/BÁSNICKÉ DÍLO ROKU 2008.** Společnost přátel mladé poezie, česko-rakouský spolek na Moravě („neformální, neziskový a nevťiravý“), vyhlásil **II ročník soutěže o nejlepší báseň/básnické dílo roku 2008**. Tato **Literární soutěž Klementa Bochořáka** je určena mladým autorům do 26 let. Lze zaslat verše o max. rozsahu 5 stran strojopisu. **Uzávěrka je 30. srpna 2008.** Adresa: *Společnost přátel mladé poezie, Nálepkova 3, 637 00 Brno, e-mail: spmp@email.cz, www.spmp.ic.cz.* Práce bude hodnotit odborná porota ve složení básník Jiří Červenka, divadelní režisér Ivo Krobot a dramaturg Ivan Němec. Nejlepší příspěvky budou vydány v almanachu. Vybraní autoři budou pozváni na setkání, které se uskuteční koncem září ve Vranově nad Dyjí.

* **TRUTNOVSKÝ DRAK 2008.** Trutnovský literární klub vyhlašuje *IV. ročník literární soutěže Trutnovský drak*. Soutěž je určena mladým autorům a bude hodnocena ve věkových kategoriích: 13 až 15 let, 16 až 20 let a 21 až 30 let. Lze zaslat původní, dosud nepublikovanou **poezii** (max. 5 básní), **prózu** či **drama** (max. 5 strojopisných stran A4) na volné téma, zvláštní ocenění bude uděleno nejlepším příspěvkům s tématem či motivem Trutnova, jeho symbolů nebo výročí. Soutěž je anonymní. Práce nepodepisujte, na samostatnou stránku až na úplný závěr svého příspěvku uveďte název práce, jméno a příjmení autora, datum narození, adresu bydliště, telefon, školu a třídu, případně povolání. **Uzávěrka je 31. srpna 2008.** Adresa: *tudrak.tlk@seznam.cz*. Slavnostní vyhlášení výsledků soutěže spojené s autorským čtením proběhne v pátek 24. 10. 2008 v 17:00 hodin v Koncertní síni Bohuslava Martinů. Nejlepší práce jednotlivých kategorií a žánrů budou odměněny finanční částkou 300,- až 500,- Kč, nejtalentovanější počín roku Cenou Jaroslava Hofmana, a budou publikovány v místním tisku.

*

AD FONTES ANEB UŽ STAŘÍ ŘÍMANÉ...

ILONA GRUBEROVÁ: Petroniův orgiastický sen aneb Bestiář Neronovy doby

„My jsme tak oddáni vínu a smilství, že se ani nedovedeme povznést k poznání hotového umění, ale kritizující chyby starých časů, jenom je tím učíme a učíme se jim.“ Petron. Sat. 88

Snad Gaius, snad Titus, ale dozajista Petronius Arbiter (? - 66 n. l.) byl bohatý aristokrat, jemný hedonik lehce opovrhující životem, ale těžce dobou a mravy, v nichž musel žít, což říci naplno rovnalo se v Římě císaře Nerona rozsudku k zneuctění jména a potupné smrti. A proto Petronius – dvořan mlčí, jen občas pozlobí císaře kritikou jeho vkusu. Ale Petronius - spisovatel křičí, jak může nejvíc: kultivovanou satirou, kterou nikdy - pokud víme - nespojil se svým jménem. Román Satiricon se nám dochoval jen ve zlomcích (nejdelším je známá Hostina u Trimalchiona). Hlavním hrdinou je Enkolpius, po našem nejlépe Šukálek, mladý muž své doby, jehož charakteristiku vložil autor do slov jedné z žen, která jde „po něm“: *„Že znáš svou krásu, pyšniš se a dáváš si platit za projevy přízně (eufemismus – pozn. aut.), místo abys jich popřával. Či co znamená, žes nakadeřen a v obličeji nalíčen, že zamilovaně kroutiš očima, co strojená chůze a přesně vyměřený krok?“*

Petron. 126

Vzpomeňme na Horatia, kterému se - ovšem jen jako básnickému subjektu - čekajícímu v noci na děvče, přihodilo čistě mužské fyziologické neštěstí. Proti této básnické póze je Petroniovo mnohostránkové líčení pouze jediné z Enkolpiových příhod téměř detaily nasyceným realismem. Když selhává v o n é chvíli, „jeho královna“, jej něžně osloví: *„Co je ti?“ pravila, „což se ti můj polibek protiví? Či mám dech od postu zatuchlý? Či stopy potu v podpaží? Nebo se snad bojíš Gitona (Enkolpiův miláček – pozn. aut.)?“* Petron. 128

Enkolpius je štván z místa na místo nemilostí boha plodnosti Priapa, podobně jako Odysseus nemilostí Poseidónovou nebo Herkules Héřinou. Návaznost na milostný řecký román je jen velmi obecná - motiv věrné lásky je parodován afektovaným vztahem k mladíčku Gitonovi a známé změny exotického prostředí příhod jsou nahrazeny cestami po zvetšelych výspách římského italského světa za poznáním dalších figurek Enkolpiova - Petroniova světa. Postavy románu jsou ze všech společenských vrstev a všechny jsou měřeny stejně ironickým pohledem autora na zvrhlost a nevkus doby.

Také v Petroniově líčení příhod Enkolpia se - podobně jako v Horatiových Satirách - několikrát vyskytnou čarující ženy; k jedné je Enkolpius doveden po svém mužném selhání:

Když doříkala čáry, řekla mi, abych třikrát vyplivl a třikrát hodil za řadra kaménky, které před tím zaříkala a zabalila do nachového šátku, potom se dotkla rukama mého přirození a zkoušela jeho sílu. Nad pomýšlení rychle uposlechly mé nervy rozkazu a náhle to zduřelo, tak, že toho měla stařena plné ruce. Skákala radostí a řekla: „Vidiš, Chrýsido, vidiš, jakého zajíce jsem pro jiné vyplašila!“ Petron. 131 (jiný čarovný recept na totéž najde P. T. čtenář u č. 138)

Ovšem nesmíme zapomínat, že Petronius píše uměleckou formou a jako básník volí pro žánr pestré satiry stejně pestré prozimetrum. A tak, když chce hrdina Enkolpius vyčinit svému panáčkovi (jistě nadlouho jediná personifikace tohoto druhu ve světové literatuře), tak si autor nejprve zažongluje s verši povypůjčovanými z ctného Vergilia, a pak přejde do značně jednostrannému dialogu:

*„Třikrát rukou po sekeře strašlivé jsem sáhl, ...
Dokončit již nemohl jsem, co jsem právě hodlal,
neb již před tím, zchvácen strachem, studený jak rampouch,
on mi zalez dovnitř těla, v tisíc vrásek složen,
takže hlavu k popravě jsem nemoh' již najít,
ničema ten obloudil mne smrtelným svým strachem,
zle jsem proto vyčinił mu aspoň slovy.*

I opřel jsem se o loket a dotíral jsem na zatvrzelce tímto kázáním: „Co tomu říkáš, ty hanbo všech lidí i bohů? Vždyť tvé jméno se nesmí v slušné společnosti ani vyslovit! To jsem si od tebe zasloužil, abys mě z nebe stáhl do pekla? Abys má léta svěžího mládí stavěl na posměch a přičítal mi ochablost pozdního stáří? Hleď se alespoň nějak ospravedlnit!“

Petron. 132 (P.S. Také jste si vzpomněli na Hamleta s lebkou Yorikovou?)

Román Satiricon je přeplněný líčením orgií; orgií v jídle, orgií čarodějnických, orgií erotických. Přesto, když z ironií posvěceného, vínem a smilstvem prosyceného celku vyjmeme byť i tu nejpasáž, působí i ta značně kultivovaně; tedy ve smyslu literárního stylu. A nakolik byl ve své době šokující její obsah, to si posoudit netroufám. Jisto je jen to, že světová literatura si na podobné líčení musela počkat do konce XX. století, ovšem nevím, zda některé z podobně zaměřených děl splňuje vyšší umělecké nároky, tj. zda je uměním, či pouhou pornografií.

- [I. G. (*1970) žije v Plzni a působí jako učitelka češtiny a latiny na středních i vysokých školách. Spolu s manželem Josefem G. Je autorkou a též interpretkou literárně hudebních pořadů, přednášek apod.]

*

OHLASY * REFLEXE * KRITIKY

Vstup na vlastní nebezpečí!

*** LUCIE KOUTNÁ: Autorské čtení v baru Krásný ztráty, 20. 5. 2008:**

Předem bych chtěla říct, že se nejedná o ten bar, kde si Michal Prokop povídá s hosty. Tento bar se nachází v ulici Náprstkově (kousiček od Náprstkova muzea v Praze). Nejdříve mě udivilo, jak je to tam obrovské – přijdete do jedné místnosti, kde je i bar, ale pak jdete dál, tam je další místnost, a když budete odvážní a půjdete pořád dál, najdete na samém konci místnost s okny, kde se konalo čtení. Četl Ondra Hník a Saša Gr., který je šéfredaktorem časopisu Mlha, možná ho budete znát prostřednictvím internetového portálu: www.mezera.org, kde je možnost publikovat své texty. Na kytaru hrál Radovan Rybák.

A co jsme slyšeli? Ondra četl povídku „Nejpravdivější pravda“. Dále pak o světě cukráren, světě tance, světě restaurací. Všecko je jiný svět, který má svá pravidla. Radovan nám hezky zahrál a zazpíval. A pak četl Saša Gr. Zvláště se mi líbila „Matoucí encyklopedie pro děti“, ze které by byl zmaten snad i dospělý. Dozvěděli jsme se, co znamená dělat caviky.

„C – Caviky“: Cavik je úkon, který předchází činnosti, která nepřichází. Obvykle je jich více pohromadě a to jsou caviky. Caviky se můžou dělat z různých příčin. Někdo si kupříkladu nechce nechat vytrhnout čtyři zuby a dělá s tím caviky. To je škoda, protože za ním v čekárně čeká mnoho dalších pacientů se spoustou zubů a ti se mohou i příležitostně začít nudit. Často se stane, že caviky dělá mladá počestná a slušně vychovaná dívka. To je správné, ale nemělo by to trvat moc dlouho, protože pak je to trošku nesnesitelné.

Anebo např. písmeno „K – Kleptoman“ - krade pro radost, ale neživý se tím. Pak je veřejný činitel a ten se tím živí. Na odhalení krádeží by se mohl najmout detektiv, kterému by bylo vše ukradené. Zajímavé je písmeno „H – Holobrádek“ – člověk který se holí. Pak je člověk, který si holí všecko, čemuž se říká holistický přístup.

Následovala opět hudba a potom četl Ondra. Líbil se mi „Kabinet dějepisu“. Někdo mu radil, aby si „sbalil svých pět švestek“ a šel jinam, tam má stejně málo peněz. Mě napadlo, že by to byla taky pěkná povídka na téma: sbalit si svých pět švestek. Jednou přišel do třídy školní inspektor, a aby alespoň něco zkritizoval, řekl: „Pane učitel, vám nevadilo, že po celou dobu vaší výuky bylo v poslední lavici nakousané jablko?“ Pan učitel odvětil: „Ne.“

Celý večer se mi moc líbil, byla legrace a dobrá atmosféra. Děkuju. (Praha, 3. 6. 2008)

- [L. K. (*1980) píše básně i prózu, je absolventkou Pedagogické fakulty ZČU (oboru manažer výtvarné kultury), žije v Plzni a v Praze, kde momentálně pracuje v Uměleckoprůmyslovém muzeu.]

*** RADKA KETNEROVÁ: Slavnostní vyhlášení výsledků literární soutěže pořádané v rámci XVIII. ročníku mezinárodního Festivalu spisovatelů Praha: Dne 5. června jsem se jako jedna ze sedmi finalistů a finalistek zúčastnila slavnostního vyhlášení literární soutěže o nejlepší povídku na téma „Co vůbec znamená rok 1968 pro mladé Čechy“.**

Příjemně klimatizované Divadlo Minor ve Vodičkově ulici poskytlo útočiště před odpoledním červnovým vedrem těm autorům, jejichž prozaické dílo bylo mezi nejlepší vybráno odbornou porotou ve složení básnířka, kritička umění a kurátorka výstav Věra Jirousová, vysokoškolský pedagog, spisovatel a publicista David Jan Novotný a novinářka Alice Horáčková.

Přítomní porotci v úvodu pořadu vzpomínali na události roku 1968 a následné období normalizace, dostalo se však i na aktuální témata jakými jsou svoboda tisku, možnosti tvorby a publikování v současné ČR apod. Potěšující zprávou pro přítomné byla informace, že se povídky zaslané do letošního ročníku soutěže vyznačovaly vysokou úrovní zpracování.

A pak už došlo na samotné oznámení výsledků. Přiznávám, že mi vítězky Zuzany Hudcové bylo docela líto ve chvíli, kdy moderátoři zjistili, že ten, kdo měl oficiálně předávat cenu, již odešel za dalšími pracovními povinnostmi. Právě tato slavnostní chvíle si zcela jistě zasloužila profesionálnější zvládnutí a přístup ze strany organizátorů. Vítěznou povídku potom na závěr přítomným posluchačům přečetla sama autorka. (Plzeň, 6. 6. 2008)

*** LUBOŠ VINŠ: Ad Marek Velebný: Mohl by to být nejkrásnější večer, kdyby... (Ason-klub 2007): Milý Marku, Ty, z rodu ušlechtilých romantických minesengrů!**

Cožpak se všechny kočky zbláznily? Mňoukají jako o život, a když je chceš něžně, opatrně polaskat, němě, jako to jenom ony umí, vyvlíknou se z tvých osudově napřažených paží a dál ve střípcích různých cetek a šikovně nastražených fám tu rtů, tu ňader, skrytě oživeného klína, falešnice vlajou ve větru. Mrchy, kurvy, bohyně! Cožpak žádná z tvých múz nepřijde na to, jak krásné by mohlo být tě milovat, jakou cenu má tvoje užaslá, žízni a hladem zkoušená touha? Ne, raději si tě přidržují drápky v dostatečné vzdálenosti od těla. Ale ne zas příliš daleko, ponechávají záludně vějičky náruživé fantazii. Abys neustále roztoužený, s prstem na spoušti svolný k čemukoliv, mohl obdivovat ty jejich vysněné nesmysly. Namyšlené kruté odalisky. Myslí si, že když ti odeprou pomíjivě slasti těla, okradou tě o plody tvé překrásné dvornosti, převezou tě a budou moci dál týť z tvých nehmotných vzdechů. Napájet svůdné prameny nepochopitelné ženskosti tvým nedostatkem, jen aby zůstaly nepochopeny. Netuší, žes je dokonale napálil. Ve skutečnosti okrádáš ty je. Nestojíš o mámivé přeludy těla, o to riskantní zlézání omšelých štítů nad propastí. Ne natolik, abys vzal cepín, a namísto rozechvělými slovy dobýval je najisto mířenou ranou. Jen přehradý očí, nedokončená tajemství splynutí dávají ti ono nekonečné blaho pokušení... Tvoje múzy ti nevědomky dávají více, než by samy chtěly. Dávají ti něco, o čem ani nevědí, že to mají! Netuší že platonika, na rozdíl od lásky, je věčná. Tvůj Luboš Vinš (Blatná, 18. 6. 2008)

[L. V. (*1959) píše básně i prózu, žije v Blatné, působí jako soukromý učitel angličtiny a překladatel.]

**Uzávěrka příštích barevných Listů je 20. 8. 2008. Těšíme se na Vaše příspěvky!
(V elektronické podobě potěší...)**

KONTAKT: Ason-klub o. s. při Knihovně města Plzně, p. o., B. Smetany 13, 305 94 Plzeň,
tel.: 378 038 221, 378 038 207, mobil (SMS), e-mail: asonklub@plzen.eu; <http://www.kmp.plzen-city.cz>